

A man with short brown hair and a light beard, wearing dark aviator sunglasses and a black leather motorcycle jacket. He is looking slightly to the left with a serious expression. His right hand is raised behind his head. The background is a blurred, high-contrast image of what appears to be a motorcycle or a similar vehicle.

**ZVÝŠIT
RYCHLOST**

MELANIE MORELAND

BARONET

Zvýšit rychlost

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Melanie Moreland

Zvýšit rychlost – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

***ZVÝŠIT
RYCHLOST***

ZVÝŠIT RYCHLOST

MELANIE MORELAND

 BARONET

Copyright © 2022. Shifting Gears by Melanie Moreland.
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency
and Corto Literary.
Translation © Zuzana Selementová 2025

ISBN tištěné verze 978-80-269-2615-3

ISBN e-knihy 978-80-269-2623-8 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2624-5 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2616-0 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

KAPITOLA 1

BRETT

Prostor byl tmavý, chladný a odlehlý. Jen betonová podlaha a hrubé dřevěné police. Příhodné místo, oku ale nelahodilo. Vhodné jako sklad pro uchování součástek a zásob v úhledném pořádku.

A teď zrovna opuštěné.

Perfektní flek, kde ji můžu ošukat.

Dveře se za námi zavřely a přerušily zvuky, přicházející zepředu z autoservisu. Tmu jsem uvítal, byla potřebná. Měla to ráda potmě.

Když jsem ji přitlačil k policím, zalapala po dechu a do ticha zaznělo její slastné zasténání. Rukou jsem jí vystoupal po krku k hlavě a na prstech ucítil hedvábné šimrání jejích krátkých vlasů. Přidržel jsem si její tvář, sjel ústy níž a vnímal intenzivní pocit rozkoše, který mě zachvátil, když se naše rty setkaly. Naše jazyky po sobě klouzaly ve smyslném tanci, který jsme znali už z dřívějšíka. Její ústa byla horká, vlhká a sladká. Objala mě kolem krku a vytáhla se na špičky, aby byla blíž. Spustil jsem ruce na její dokonalej zadek, nadzvedl ji a spokojeně zamručel, když mě stehny objala kolem pasu a moje péro se jí vtlačilo mezi nohy. Její teplo pronikalo i skrz látku mojím pracovní kombinézy.

Natočil jsem hlavu a přitlačil rty k jejím ústům ještě silněji, vášeň ve mně jiskřila a sršela. Byla z nás masa dotyků a pocitů. Naše ruce byly všude, klouzaly, dotýkaly se, mačkaly, tlačily. Přejel jsem jí ústy po tváři k uchu a jazykem ochutnával její plet'. „Chceš mě, Fotoočko? Chceš mít v sobě mýho ptáka?“

„Jo,“ zalapala po dechu, když jsem se jí zahryzl do ohbí mezi krkem a ramenem a dráždil ji tam zuby. „Prosím.“

„Ty tak pěkně prosíš,“ pozlobil jsem ji.

Jednou rukou jsem jí sjel dolů po těle, vzal do dlaně prs a palcem jsem jí začal dráždit bradavku. Jako obvykle pod tričkem nic neměla, a tak jsem cítil hebkost její kůže.

„Co bys chtěla ještě?“ zeptal jsem se, zvedl ji výš a lízal ji přes tenkou látku nátělníku.

Vzal jsem do úst i druhou bradavku, začal sát a ona slastně zakňourala. Sklouzl jsem rukou zpátky k jejímu stehnu, zajel pod volné šortky, které měla na sobě, a začal hladit krajku mezi jejíma nohama.

„Hmm, cítím to,“ zašeptal jsem. „Jak jsi pro mě horká a vlhká. Chceš mě, vid' že jo?“

„Brette,“ zajíkla se, protože jsem pak vklouzl prstem pod krajku a sáhl tam. Lehce. Dráždivě – ukazováčkem jsem se jí sotva dotknul.

„Řekni mi to.“

„Jo, chci tě. Chci, abys mě šukal. Udělej mi to,“ žadonila.

„A co za to dostanu?“

„Mě. Moji pusou okolo tvýho ptáka a pak mi ho dáš dovnitř.“

Souhlasně jsem zabručel.

Šťouchla mě do prsou, a tak jsem couvnul a postavil ji na zem. Zvuk rozepínaného zipu na mojí kombinéze

zněl ve tmě jako tiché kovové zadrnčení. Cuknul jsem rameny a nechal silnou denimovou látku spadnout na zem. Klekla si na kolena, vzala mě do svých dýchacích úst a já jsem zasténal. Hlava mi padla dozadu, jak byl pocit z jejích rtů a rukou intenzivní. Ty pocity byly pro mě stejně nové jako známé. Jen ona dokázala vyvolat tak divoké vzrušení. Pohybovala na mně ústy, lízala, hladila, dráždila. Sevřela rty kolem mého péra, vtáhla si mě hlouběji a zároveň mi vzala koule do dlaně. Musel jsem natočit hlavu, abych ramenem ztlumil svoje sténání. Vnímal jsem, jak mě v černi, která nás obklopovala, propaluje svým pohledem a sleduje mě i potmě.

„Dost,“ syknul jsem, vzal ji za ramena a vytáhl ji nahoru. Sehnul jsem se, zvedl ji a přitlačil ji k policím.

„Drž se pevně, Fotoočko. Tohle bude tvrdá jízda.“

„Jo,“ odpověděla, zvedla ruce a chytila se police nad svojí hlavou.

Nezdržoval jsem se sundáním jejích volných šortek; prostě jsem odsunul stranou je i kalhotky a vnikl do ní. Zaúpěl jsem, když mě obklopilo teplo z jejího těla.

Zalapala po dechu a přimáčkla se blíž. Vytáhl jsem ho z ní a znovu zajel dovnitř. Jednou rukou jsem ji pro jistotu objal kolem pasu, tu druhou jsem jí zabořil do hedvábných vlasů a přitiskl ústa k jejím rtům. Z jejího jazyka jsem cítil svoji vlastní ostrou chuť a pod ní nasládlou příchut' skořice, která patřila pouze jí. Přirážel jsem tvrdě a rychle, přesně tak, jak jsem slíbil.

Pevně se mě držela, prsty se jí svíraly na mých zvlhlých ramenou. Líbal jsem ji, jako bych měl v sobě zuřivost. Hluboce a pánovitě. Protože jsem vztek měl. Vždycky jsem měl vztek, když jsme spolu šukali.

Zrychlil jsem a cítil, jak se blíží k vrcholu, protože se jí chvěly svaly okolo mého ptáka a nepřestávala

sténat. Polykal jsem všechny zvuky, které vydávala, abych je měl jenom pro sebe. Byly to jediné, co jsem si směl ponechat.

Ztichla, ztuhla a roztřásla se. Sténala a zmáčela mě. Znova jsem ho do ní vrazil a v intenzitě okamžiku jsem vyvrcholil. Udělal jsem se do ní a kdesi vzadu v hlavě si přiznal, že se mi to líbilo. Poznamenal jsem ji tím, i když si to odmítala přiznat.

Ztichli jsme – na okamžik jsme byli v naprostém klidu a souladu.

Strčila mi do ramen a já ji postavil na zem.

Neřekla ani slovo a zamířila ke dveřím.

„Ne,“ zaprosil jsem. „Tentokrát ne. Vrať se.“

Ani se na mě nepodívala. Otevřela dveře a nechala mě tam.

Už zase.

Ve tmě jsem zíral na dveře. Čekal.

Vždycky jsem čekal.

A pak někdo zaťukal.

„Brette, jsi tam, kámo?“

Klepání se ozvalo znovu, hlasitěji. „Brette?“

Probudil jsem se, sám a roztřesený, ve svojí posteli.

Byl jsem zmatený. Pokrýval mě pot, v ruce jsem držel vlhký penis.

Nebyl jsem ve skladišti a ona nebyla se mnou.

Tentokrát znělo klepání netrpělivě. Ještě hlasitěji. Klikla zamčených dveří zarachotila.

„Brette?“

„Jo, počkej,“ zavolal jsem.

Přehodil jsem nohy přes matraci, dlouze se nadechl, popadl tepláky a hodil si je na sebe.

Otevřel jsem dveře a škvírou vystrčil hlavu. „Co se děje?“

Chase se zamračil. „Křičel jsi.“

„Aha, promiň. Asi noční můra,“ zalhal jsem. „Neměl jsem tu pizzu jíst tak pozdě.“

Netvářil se přesvědčeně, ale nechal to být.

„Už je osm. Pojedu vyzvednout led a žebírka, co Stefano objednal, a odvezu je, než půjdu do práce. Chceš jet se mnou?“

Promnul jsem si rukou obličej. „Ne, sejdeme se později v servisu.“

„Tak dobře,“ Odmlčel se. „Určitě jsi v pořádku?“

„Jsem v pohodě.“

Zavřel jsem dveře a vrátil se do postele. Posadil jsem se na matraci a cítil, jak jsem unavený.

Další sen o ní. O nás.

Pokaždé stejný.

Jak jsme spolu, dokonale sehraní, a naše těla říkají všechno, co naše ústa nemohou nebo nesmějí prozradit.

A ona pak odejde.

Vždycky odejde.

Myslel jsem si, že jsem si na to zvykl.

Až do minule.

Do chvíle, kdy odešla navždycky.

Vzdychl jsem a zašeptal její jméno.

„Kelly.“

KAPITOLA 2

BRETT

U třel jsem si ruce do ručníku a prohlížel si motor, jehož opravu jsem právě dokončil. Řekl jsem Chaseovi, ať ho nastartuje, a spokojeně jsem poslouchal. Předl jako kotě – v tomhle případě spíš řval jako lev. Zákazníkovi se líbilo hlasité burácení supervýkonného turba, které měl tenhle přestavěný mustang. Udělal si na něm hodně práce sám, ale my jsme mu motor vytunili a provedli složité lakování karoserie podle Stefanova návrhu. Vypadalo to úžasně, barva se ve světle neustále měnila. Dokud na auto nedopadly sluneční paprsky, vypadalo jako černé. Pak působilo jako barevný kaleidoskop – zelená, fialová, červená, růžová, zlatá, stříbrná – seznam barev, které se v ní objevily, byl nekonečný. Vůz přitahoval pohledy všude, kam přijel, a všichni se majitele vyptávali, ve kterém autoservisu to dělali, což byla skvělá reklama pro náš podnik.

Ostrým pohybem jsem mávnul rukou. Chase vypnul motor a vyklouzl zpoza volantu.

„Zní dobře.“

Přikývl jsem a zavřel kapotu. „Potřeboval jenom vy-
ladit.“

Chase se zazubil. „Jdu to říct Jackovi. Chodí venku, jako bys mu tady něco prováděl s jeho prvorozeným synem.“

Zasmál jsem se. „Taky že je pro něho takhle důležitý. Běž mu říct, že jeho děťátko je v pořádku a může si ho vzít domů. Já to zatím sepíšu.“

Odešel jsem do kanceláře a překvapilo mě, že tam je Charly. Vzhledla a zamračila se. Zrzavé vlasy měla dnes rozcuchané a vypadala nervózně.

„Ahoj, Charly,“ pozdravil jsem ji a vtiskl jí polibek do vlasů. „Dneska jsi tady neměla být.“

„No jo, cesta z domu je dlouhá a namáhavá,“ řekla uštěpačně.

Zasmál jsem se. „Chase a já to máme pod kontrolou. Dneska je tu klid.“

„Já vím. Já, ehm, potřebovala jsem s tebou mluvit.“

Bylo zřejmé, jak je nervózní. Na Charly to vždycky bylo vidět. Když byla rozrušená, vrtěla se a neustále pohybovala prsty. A zrovna teď jimi hýbala nepřetržitě.

Očividně ji něco trápilo.

Byl jsem zvědavý, a tak jsem se posadil. „Co se děje?“

Potlačil jsem pobavení, když jsem si všimnul, jak v sandálech vrtí prsty na nohou. Ať už to bylo cokoli, muselo to být velké.

„Poslal tě sem Maxx, abys mě vyhodila?“ zeptal jsem se zlehka.

Plácla mě po ruce. „Krindy pindy, o tom ani nežertuj.“

Zasmál jsem se. „Tak už to vyklop, Zrzko,“ řekl jsem a použil přezdívku, jakou jí říkal Maxx.

Dlouze vydechla. „Včera pozdě v noci se tu ukázala Kelly.“

Ztuhl jsem. „Ale?“ podařilo se mi ze sebe dostat přes sevřené rty.

„Byla jsem v šoku, když jsem ji uviděla. Vůbec mi neřekla, že přijede.“

Nijak jsem na to nereagoval.

„Chtěla jsem, abys to věděl.“

„Kde je teď?“ zeptal jsem se tiše.

„Spí. Když dorazila, vypadala unaveně.“

„Aha.“

„A zničeně.“

„Hmmm.“

„Jako by si něco zažila.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Jestli si myslíš, že bych mohl něco vědět, tak nevím, Charly. Od té doby, co loni odjela, o ní nic netuším. Nemám ponětí, co se s ní nebo s jejím životem děje.“ Vstal jsem. „A ani mě to nezajímá.“

„Pořád se na ni zlobíš.“

Přejel jsem si dlaní obličej. „Ne. Je mi to jedno,“ zalhal jsem. „Dala mi jasně najevo, že nás nečeká žádná budoucnost, nic trvalého, a zmizela. Konec.“ Slova jsem vypustil z úst dřív, než jsem se stačil zastavit. „Chápeš mě? Odešla *ona*, Charly. Ne já. Beze slova ukončila to, co se mezi náma dělo, ať už to bylo cokoliv. Odešla a opustila mě. Jestli měla těžký období a přijela na návštěvu, tak jo, jsem rád, že jí budeš nablízku. Ale tentokrát se do toho nebudu pokládat. Nemůžu.“ Odmlčel jsem se a polkl přes stažené hrdlo. „Nemůžu si tím znova procházet.“

Chytila mě za ruku. „Já vím,“ pronesla prostě. „Jen jsem ti to chtěla říct. Nechtěla jsem, abys přišel do domu a zaskočilo tě to.“

Povzdychl jsem si a promnul si zátylek. „Domu se budu vyhýbat a jsem si jistě, že i ona se bude vyhýbat dílně po těch pár dnech, co tu zůstane. Pokud na sebe někde narazíme, budu se k ní chovat zdvořile. Ona jistě taky. To je v pohodě.“

Zavrtěla hlavou a dívala se na mě velkýma kulatýma očima.

„Řekla mi, že je tu na neurčito, Brette. Dala u Carla výpověď.“

Zůstal jsem na ni civět.

Tohle jsem nečekal.

Seděl jsem v autě před Stefanovým domem a zíral na něj. Už jsem tam byl stokrát. Cítil jsem se tu vítaný, jak svým přítelem, tak jeho ženou. Theo měl pokaždé radost, že mě vidí. Vždycky jsem sem chodil rád. A setkání s dalšími přáteli nikdy nebyla žádnou výjimkou. Dům byl plný lidí, které jsem znal a na nichž mi záleželo. Přátelé a adoptivní rodina, s nimiž jsem se rád stýkal.

Ale dnes byl v domě jeden člověk navíc. Než předtím Charly odešla z kanceláře, řekla mi, že s sebou vezme i Kelly, pokud s tím budu souhlasit. Chvíli jsem váhal, než jsem odpověděl, protože jsem si nebyl jistý. Nevěděl jsem, co říct.

„Jak už jsem říkal předtím, jsme dospělí, Charly. Myslím, že se podle toho můžeme chovat.“

Ale teď, když jsem věděl, že může být někde uvnitř těchto zdí, jsem si nebyl jistý. Bylo docela možné, že ji Charly pozvala, ale ona nepřišla. Mohla se rozhodnout, že se se mnou nechce vidět. Koneckonců to byla ona, kdo odešel. Bylo to její rozhodnutí.

Ovšem věděl jsem, že je možnost, že tu teď bude.

Bylo to zvláštní; jako bych den předtím cítil, že je blízko.

Připomněl jsem si nečekané opakování snu ze včerejší noci. Opakování toho, jak jsme naposledy byli

spolu. Sami. Zavření ve skladu. Jediným rozdílem bylo zakončení toho snu. Vždycky jsem se probouzel předtím, než odešla, ale ve skutečnosti vyklouzla pryč hned, jakmile jsme skončili. Viděl jsem ji jen krátce ještě jednou a pak bez vysvětlení zmizela.

Proč se ten sen vrátil?

Cítil jsem snad už tehdy, že přijede?

Potřásl jsem hlavou, abych si ji pročistil. To je ale pitomej nápad.

Povzdychl jsem si a promnul si obličej. Musel jsem se rozhodnout. Zavolat Stefanovi a omluvit se, odjet pryč a najít si bar, kde bych utopil svůj žal, nebo se vzmužit a jít dovnitř. Pozdravit Kelly jako dospělý člověk, jak jsem tvrdil, a pak si jí nevšímat.

Bude tam přece spousta dalších lidí. Stejně se nejspíš bude většinou bavit s Charly, Gabby a s dětmi. Tak to obvykle dělala, když nás bylo pohromadě víc.

Zavrtěl jsem hlavou a vystoupil z auta.

To zvládnu.

Zastavil jsem se na rohu domu a připadal si jako slídil, když jsem nakukoval přes šeríkový keř. Prohlédl jsem dvorek, ale Kelly jsem neviděl. Zaposlouchal jsem se, nezachytil jsem však její hlas. Vydechl jsem úlevou, protože jsem viděl, že můj první instinkt byl správný a Kelly sem nedorazila. Napřímil jsem se v ramenou, vykročil dopředu a napřáhl ruce.

„Tak jo, lidičky, už jsem tady! Party může začít!“

Privítal mě smích a veselý pokřik. Zastavil jsem se, abych Gabby předal květiny, které jsem pro ni koupil, dal jí pusku do vlasů a podíval se na Lunu, jež spala v mámině náruči. Měla bláznivé kudrny po matce

a po otci bradičku, která napovídala, že bude pořádně tvrdohlavá. Bude z ní pěkný číslo a já jsem se chystal s potěšením sledovat, jak si s ní Stefano poradí.

Gabby se na mě usmála. „Díky, Brette.“

Charly našpulila pusu, ale já jsem se zasmál, vytáhl z kapsy tabulku čokolády a podal jí ji.

„Tohle máš od mého táty.“

Vykulila oči, popadla ji a rozhlížela se, jestli si toho nikdo nevšiml. Milovala určitý druh anglické čokolády a já jsem zařídil, aby pro ni táta tu pochoutku čas od času objednal. Byla to jediná věc, o kterou se s kýmkoliv odmítala dělit – dokonce i s Maxxem nebo se svými dětmi. Bylo mi jasné, že si potom zaleze někam do koutku a sní si ji.

„Jenom jednu?“ zeptala se.

Mrknul jsem na ni. „Ne-e. Víím, kde je celá krabice. Když se budeš pěkně chovat, možná tě do toho tajemství zasvěťím.“

Ohrnula nos. „*Pěkně chovat?* Prostě se zeptám Chase. Ten zná všechny tvoje skrýše.“ Taky na mě mrkla a zavtářila se potměšile. „Zlobit je mnohem zábavnější.“

Zasmál jsem se a odešel za Stefanem, Maxxem a Chasem, kteří obsluhovali gril a udírnu. Vzduch byl plný vůně pečeného masa. V žaludku mi zakručelo a připomnělo mi to, že jsem celý den nejedl.

Vzal jsem si pivo a opřel se vedle nich o zábradlí na verandě. „Čau, kluci,“ pozdravil jsem je. „Voní to náramně.“

Stefano se zasmál. „Za půl hodky to bude hotový. Máma s Vincem by tu měli být každou chvíli.“

„Jenom oni dva?“ zeptal jsem se překvapeně.

„Vince ji přiveze, abych se mu mohl kouknout na jeho auto. S ostatními se uvidíme zítra. Ale mámě se stýskalo po Luně a Theovi.“

Zasmál jsem se. Rosa využila každé příležitosti, aby viděla Stefana a jeho rodinku.

„Ehm, a přiveze těstoviny, že jo?“ zeptal jsem se toužebně.

Ze dveří vyběhl Theo a tvářil se vzrušeně. „Ziti!“ vykřikl, seskočil z verandy a nechal mě, ať ho chytím.

„Uf,“ zafuněl jsem. „Už jsi na to moc velkej. Máš v sobě moc ziti už teď.“

Potěšeně se zasmál. „Táta to říká taky!“

Všiml jsem si, jak se Stefano šťastně zatvářil. Pořád ještě se usmíval, kdykoliv ho Theo oslovil tati.

Theo se naklonil blíž. „Nemůžu přestat růst, ať dělám, co dělám. Zkoušel jsem to.“

Postavil jsem ho na zem a pocuchal ho ve vlasech. „Přírodu nezastavíš, kamaráde. Tak to prostě je. Nemůžeš ji ovládat.“

Přikývl. „To samý říkal táta ráno mámě.“

„Vážně?“

Zatvářil se zmateně. „Nevím ale proč. Objímal ji a máma ho plácla přes ruku a řekla mu, ať toho nechá. On jí řekl, že nad tím nemá kontrolu.“ Podrbal se na uchu. „Možná taky rostl?“

Musel jsem se podívat jinam. Stefano přemáhal úsměv a Maxx si zakryl ústa. Chase se rozchechtal a otočil se zády. Theo se na mě podíval. „Co je?“

„Myslím, že tvoje máma měla na mysli něco jinýho.“

„Jako co?“

Stefano se na mě pobaveně podíval. S tímhle mi nehodlal pomoci.

„Nejspíš ji lechtal.“ Sehnul jsem se a chytil ho v podpaží. „Takhle!“ Zavrtěl jsem prsty a smál se, jak se svíjel a pištěl a snažil se dostat pryč. Jak se mu to podařilo, odstrčil mě a se smíchem utíkal za mámou.

Zvedl jsem pivo a zakřenil se na Stefana. „Jednoho dne se dozví, co ti rostlo.“

Stefano si se mnou tůknul svým pivem. „Tak to nám pomáhej pámbu.“

Na dvorku bylo teplo, slunce v pozdním odpoledni hřálo. Stefanova maminka byla v sedmém nebi, protože měla všechny kolem sebe. Každý z přítomných ji zbožňoval a mělo to dobrý důvod. Přidala se k nám taky Mary a ty dvě si kápły do noty, neustále si povídaly, hrály si s dětmi a dohlížely na jídlo. Bylo to hlasité, zábavné odpoledne, smích nebral konce. Společně jsme opravili uvolněný řemen na Vinceově autě, ale Stefano tvrdil, že motor potřebuje generální opravu. Bratrovi vynadal a nařídil mu, ať mu vůz přiveze do servisu.

Vince pokrčil rameny. „V posledních dnech mám sotva čas se vyspat, natož si vzít celej den volno, abych tam auto odvezl.“

„Pošlu Chase, aby ti půjčil jiný, a to tvoje mi přiveze do servisu. Stačí, když mi řekneš,“ namítl Stefano.

Vince zavrtěl hlavou. „Nechci tě obtěžovat, bráško. Už beztak máš dost práce.“

Stefano ho poplácal po paži. „Pro rodinu všechno,“ pronesl pevně. „Zmákneme to tenhle týden.“

Vince přikývl a vypadal vděčně. Věděl jsem, jak je pro ně rodina důležitá. Vzhledem k tomu, že jsem měl pouze otce, bylo pro mě příjemné vidět, jak se sourozenci starají jeden o druhého.

Gabby vklouzla do domu, aby nakrmila jejich dceru, a já jsem si všiml, že Stefano po chvíli zmizel taky.

Věděl jsem, že je do obou svých holek blázen a že rád pomáhá Gabby s krmením. Já jsem se věnoval Theovi, s Maxxem a Chasem jsme šli hrát fotbal. Přitom jsem dával pozor na Thomase, který se batolil kolem nás. Maxxova dcera Vivvy byla ještě moc malá a mnohem víc ji zajímaly obrázky zvířátek na dece, kde s Charly seděly, než naše divoká hra. Charly ji něžně hladila po rezavých vláscích a usmívala se na ni. Rosa je pozorovala se spokojeným výrazem ve tváři.

Milovala všechny děti a ženy, které se staly součástí jejího života. Mary upíjela víno, se všemi si povídala a pak si přisedla na deku k Charly.

Na Kelly jsem se nezeptal, ale když jsem se v jednu chvíli podíval na Charly, pokrčila rameny a zavrtěla hlavou a já pochopil, že mi naznačuje, že Kelly tady není.

Po jejím ujištění mě zaplavila úleva, zároveň jsem však ucítil prchavé zklamání z toho, že ji neuvidím. Stejně by se mi určitě za každou cenu vyhnula.

Tak to bude nejlepší.

Když se Stefano s Gabby vrátili, Gabby si šla sednout mezi ostatní ženy a Stefano se přidal k nám.

Po nějaké době jsem zvedl ruku a zadržel míč nohou. „Potřebuju pauzu a drink.“ Odkopnul jsem balon ke Stefanovi a šel si nalít vodu, protože jsem usoudil, že vodu potřebuju víc než pivo.

Zašel jsem do domu, hodil jsem si do sklenice led a přidal si studenou vodu z ledničky. Vypil jsem ji náraz a znovu sklenici naplnil.

Podíval jsem se z okna a usmál se, když jsem viděl, jak Stefano zvedl do výšky Thea, který dal gól. Posadil si ho na ramena a oba jásali.

V hrudi se mi usídlil zvláštní pocit. Napadlo mě, že tuhle zkušenost já asi nikdy nezažiju. V poslední do-

bě jsem si často všímal, jak jsou moji přátelé šťastní, ale nějak jsem neměl chuť snažit se změnit svůj život. Něco mi v tom bránilo.

Vtom jsem zaslechl nějaký zvuk a vzadu na krku mě náhle zaplavilo horko. Ucítíl jsem, jak mě k sobě něco táhne.

Otočil jsem se a setkal se s pohledem světle modrých očí, který jsem tak dobře znal, který mi tak chyběl a o kterém jsem doufal, že už ho nikdy nespatřím.

„Ahoj, Kelly.“

KAPITOLA 3

KELLY

Páni, ten ale vypadal dobře. Sledovala jsem Bretta, jak dlouhými doušky pije vodu, šlachy na krku se mu při polykání napínaly. Byl bez trička, trup měl pokrytý lesklým potem. Jeho záda vypadala jako atlas svalů, paže měl pevné. Věděla jsem, jaké je cítit pod svými prsty jeho široká ramena, jak se mu napínají a zvětšují bicepsy. Jeho delší, vlnité vlasy byly pryč. Stříh teď měl vzadu kratší, vpředu delší a vlasy sčesané dozadu z obličeje.

Snažila jsem se držet stranou. Věděla jsem, že mě nechce vidět – ne že bych mu to mohla mít za zlé. Ale to ticho u Charly se už nedalo vydržet. Spalovavě mě nedávné bolestné vzpomínky, znovu a znovu jsem si je přehrávala v mysli, až jsem to už nesnesla. Vypůjčila jsem si Charlyino staré kolo a šlapala ke Stefanovi.

Když jsem tam dorazila, Gabby mě přivítala venku na verandě, kde houpala Lunu.

„Pojď dozadu!“ zavolala. „Právě jsem Lunu nakrmila a přebalila. Stefano už tam šel.“

„Můžu nejdřív použít vaši koupelnu?“ zeptala jsem se. „Jsem po tý jízdě docela zpocená.“

„Jasně. Tak potom přijď. Nic jsem neřekla, takže to bude překvapení. Všichni budou rádi, že tě vidí.“

Nečekala jsem, že na Bretta narazím hned, jakmile vyjdu z koupelny. Cítila jsem se teď svěžejší, protože jsem si umyla obličej a otřela si ruce a nohy studenou žínkou.

Přesto jsem ale nebyla překvapená. Tomuto muži jsem se nikdy nedokázala vyhnout.

Něco ho upozornilo na moji přítomnost, otočil se a naše pohledy se střetly. Nezdálo se, že by ho šokovalo, že mě vidí. Když jsme se na sebe dívali, jeho jasné modré oči byly klidné a nevzrušené.

„Ahoj, Kelly,“ řekl zdvořilým a odtažitým tónem, jako by zdravil cizího člověka.

„Brette,“ odpověděla jsem, ale nejdřív jsem polkla knedlík v krku. Snažila jsem se nezápat na jeho nahý trup, nevzpomínat na to, jak se mu vlnily svaly, když se ve mně pohyboval, a jak sténal, když jsem mu vtahovala bradavky do úst a něžně mu je okusovala. Jak mu v prsou slastně burácelo, když jsem ho líbala dolů po celém hrudníku a pak mu zlehka přejížděla rty přes pevné břišní svaly.

Z hříšných myšlenek mě vytrhlo prásknutí sklenice, která mu vypadla z ruky na kuchyňskou linku. Zvedla jsem pohled a setkala se s jeho přimhouřenýma očima.

„Už jsi skončila?“ zeptal se.

„Promiň, myšlenky mě zavedly někam daleko.“

Přistoupil blíž, pohled měl jako led. „Já vím přesně, kam tě ty myšlenky zavedly, Kelly. A dovol, ať ti řeknu, že tam už je zavřeno. Tohle – *my* – už se nikdy znova nestane.“ Sehnul se, a když promluvil, jeho horký dech mi ovanul tvář. Z hlasu mu kapala zuřivost. „Už párkrát jsi mě přefikla. Ted' nemám zájem. Chápeš? Rozuměla jsi mi?“

Vnímal jsem, jak je rozpálený. Vyzařovala z něho síla a syrový vztek.

„Ano,“ zašeptala jsem a hrud' mi naplnil smutek. Předvídala jsem jeho hněv, ale i přesto jsem byla zklamáná.

Čekala jsem, že kolem mě projde dál. Že půjde pryč. Ještě chvíli však zůstal blízko, což pro mě představovalo lákavé pokušení. Chtěla jsem se přiblížit, ucítit na sobě jeho objetí. Jeho ruka sebou škubla, jako by vycítil tu přitažlivost, která nás k sobě táhla.

Pak ovšem tlumeně zaklel, otočil se na podpatku a zamířil ke dveřím.

„Drž se ode mě dál, sakra,“ vyrazil ze sebe, vyšel ven a bouchl za sebou dveřmi.

Musela jsem zůstat na místě. Zavřela jsem oči a snažila se netrást. Na okamžik jsem to ucítila. To zvláštní, intenzivní spojení, které jsme mezi sebou vždycky měli, rozkvetlo a sílilo, až naplnilo vzduch kolem nás jako balon, který se plní heliem. Lehké a vzletné, ale pak, jakmile nastane realita, klesne a rozplyne se.

Ovšem dokud byl blízko mě, cítila jsem i něco jiného. Jeho touhu. Jak mu ztvrdnul penis, když stál přede mnou. Dost blízko na to, abych se ho mohla dotknout. I on cítil tu přitažlivost.

Jenže tentokrát odešel on.

Povzdychla jsem si. Bylo to tak nejlepší. Nebyla jsem pro něj dobrá a nemohla jsem mu dát to, co potřeboval.

Jako vždycky jsem ignorovala hlásek v hlavě, který mi našeptával, že by mi možná mohl dát to, co jsem potřebovala já.

Na chvílku jsem se posadila ke stolu, abych si zklidnila nervy. Neměla jsem sem jezdit, ale teď už jsem nemohla odejít. Gabby věděla, že jsem tady. Brett to věděl taky. Kdybych odjela, pochopil by proč.

Vzdychla jsem si, zamračila se a přejela si rukou po vlasech. Potřebovala bych zajít ke kadeřníkovi. Na posledních několika lokacích, kde jsme byli, jsme měli tolik práce, že nebyl čas na něco tak triviálního, jako je dát se ostříhat. Teď jsem měla vlasy tak dlouhé, že mi sahaly až k límci od trička. Musím ve městě najít místo, kde mi je zkrátí.

Dlouze jsem vydechla a pokoušela se uklidnit. Zavřela jsem oči a snažila se soustředit na svůj dech.

Jenže když jsem je zavřela, viděla jsem jedině Brettů. Jeho lesklý trup. Jak je na mně a jak spolu šukáme. Jak to bylo neuvěřitelně skvělé.

Povzdychla jsem si a připomněla si, jak jsem ho viděla poprvé.

Charly mi zavolala, že se bude vdávat. Měla jsem zrovna volno, a tak jsem odletěla domů, abych se mohla zúčastnit jejího velkého dne a udělala jí svatební fotografie. Samotná svatba byla pohodová a uvolněná, ale ještě večer předtím se konalo setkání u nich doma. Přijela jsem den předem a pomáhala jsem v kuchyni a užívala si kamarádkou atmosféru s Mary a Charly.

Muži venku připravovali stoly a židle a dávali pokyny květinářce, která stavěla altán, kde si ženich s nevěstou měli vyměnit své sliby. Vzala jsem ven podnos s limonádou a rozdala sklenice Maxxovi, Štefanovi a Brettovi.

Štefano byl vysoký, pohledný a výrazný, tmavé vlasy a oči prozrazovaly jeho italský původ. Brett byl jeho pravým opakem. Měl zlatohnědé vlasy, modré oči a přívětivý úsměv, který prozrazoval přátelskou pova-

hu. Oběma bylo něco přes třicet a byli svobodní. Zatímco Stefano měl větší svaly, Brett byl štíhlejší, ale přitom vypracovaný a vyrýsovaný. Všichni měli na sobě obtažená trička bez rukávů a já jsem se přistihla, že moje oči znovu a znovu vyhledávají Brettta. Jak se pohybuje. Jeho široký úsměv. Jak žertuje a směje se. Jeho upřímný pohled, když se naše oči setkaly.

Stejně to bylo i později večer, když jsme seděli u ohně, který Maxx rozdělal. Naše pohledy se stále setkávaly přes tančící plameny a něco v Brettových očích ve mně zažehlo jiný oheň.

V jednu chvíli jsem zašla do domu pro další marshmallows. Brett se opíral o kuchyňskou linku a pil vodu ze sklenice.

Podívali jsme se na sebe a on mě dál sledoval, jak otevírám skříňku a natahuju se pro marshmallows. Nemohla jsem na ně dosáhnout, a než jsem mu stačila říct o pomoc, už stál za mnou. Přitiskl se ke mně tělem a jeho teplo se mi vpíjelo do zad. Voněl čistě a mužně a taky trochu kouřem ze dřeva z ohně.

„Já ti to podám,“ zabručel, protáhl ruku kolem mojí hlavy a přitom se ke mně přitiskl zezadu ještě víc. Byl tvrdý a pevný. Každou částí svého těla. Z úst mi uniklo tiché zasténání. Vzal sáček a položil ho na linku.

Zůstal stát za mými zády a pevně mě obklopil pažemi. Sehnul hlavu a na šíji jsem ucítila jeho horký dech.

„Jsi hrozně sexy ženská, víš to?“

„Fakt?“ protáhla jsem.

„Všiml jsem si, jak po mně koukáš,“ zašeptal.

„Ty jsi dělal to samý,“ opáčila jsem.

„Rád se na tebe dívám,“ řekl a rty se přitom téměř dotýkal mého ušního lalůčku. „A představuju si, že dělám víc, než se jen koukám.“

Otočila jsem se a naše rty se setkaly v prudkém spě-

chu. Vnikl jazykem dovnitř a v ústech mi explodovala jeho chuť. Naklonil hlavu a pronikl hlouběji. Horce, vlhce a vášnivě. Byl přesně takový, jaký jsem si myslela, že bude. Přitiskl si mě k sobě a líbal mě, jako by potřeboval kyslík z mých plic, aby přežil. Zasténala jsem, když mě zvedl na pult a postavil se mezi moje nohy. Cítila jsem každý jeho tvrdý centimetr, objala jsem ho stehny kolem pasu a tonula v jeho polibku. V jeho chuti. V jeho nepopíratelné síle. Chytil mě za boky, přitáhl si mě pevněji a já jsem byla ztracená.

Vtom se ozvaly kroky. Odtrhl se a odešel do chodby. Seskočila jsem z linky, popadla pytlík s marshmallows a šla ke dveřím. Když jsem tam dorazila, dovnitř vstoupila Mary.

„Říkala jsem si, že je možná nemůžeš najít,“ pronesla a ukázala na sáček, který jsem držela v ruce.

„Ne, mám je. Jenom jsem ještě musela, hm, na záchod,“ zaimprovizovala jsem.

„Tak to jo,“ broukla, ale já jsem se jí nedokázala podívat do očí. Prošla jsem kolem ní, zamířila k ohništi a doufala, že si nikdo nevšimne mých oteklých rtů a zrychleného dechu.

Všichni byli naštěstí zabraní do zábavy a byli rádi, že mají další marshmallows.

Mary přišla za mnou a opět si sedla vedle mě.

O chvíli později se vrátil i Brett a posadil se. Položil si skleničku na koleno a ve světle ohně se zaleskla jantarová tekutina.

Naše oči se setkaly, jeho byly plné tichého příslibu.

Pokračování příště.

Potřásala jsem hlavou, abych si ji pročistila. Pak jsem vstala, protože jsem věděla, že musím jít mezi všechny ty lidi, co na mě čekají na dvorku.

Neměla jsem sem chodit.

BRETT

Kelly přišla na dvorek, usmívala se a vypadala, že všechny ráda vidí. Pozoroval jsem ji ze své židle a zvedl ruku, abych jí zamával na pozdrav. Věděl jsem, že nás celá parta bude zaručeně sledovat.

„Kelly,“ řekl jsem a tvářil se, jako bychom se už chvílku předtím nesetkali v kuchyni. „Slyšel jsem, že jsi přijela.“

Přikývla a posadila se naproti mně vedle Charly. „Mám zrovna volno,“ prohlásila.

Sevřel jsem rty, ale neřekl jsem nic. Napětí přerušil Theo. Zatahal Stefana za ruku. „Tati, říkal jsi, že mě budeš houpat. Pohoupej taky Lunu.“

Stefano si přitiskl dceru k hrudi a šel k dětskému hřišti, které jsme na dvorku postavili. Theo miloval sklu-zavku a prolézačku. Rád se houpal co nejvýš, a pokud u toho byl někdo z nás dospělých, aby na něho dohlédl, měl to povolené. Lunu jsme na její malé houpačce houpali mnohem opatrněji, používali jsme ji tak, aby ji to uklidňovalo. Vstal jsem a šel ke Stefanovi, v tu chvíli jsem u Kelly nedokázal být tak blízko.

Přistoupil jsem k němu, začal jsem houpat Thea sám a usmíval se nad tím, jak radostně křičí. Luna si broukala a kopala nožkami, pak se za jednu chytila a zvedla ji k pusince. Stefano se uchechtl a polechtal ji na malinkých prstíčkách.

„Být takhle ohebnej,“ zabručel.

„To by byla sranda.“

Pak znovu promluvil, ale nespustil oči ze svojí dcery. „Jsi oukej?“

„Jsem v pohodě.“

„Gabby říkala, že Kelly byla vevnitř. Vzhledem k tomu, jakej skvělej výkon v předstírání nezúčastněnosti jsi tady předvedl, bych řekl, že ses tam s ní viděl.“

„Jo, viděl.“

Theo se rozhodl, že přišel čas na skluzavku, a tak jsem mu pomohl houpačku zpomalit. Uchechtnul jsem se tomu, jak z ní vyskočil, skutálel se do trávy, vyskočil na nohy a běžel ke klouzačce.

„Kéž bych se uměl taky tak rychle vzpamatovat,“ poznamenal jsem a přešel k Luně, která si stále spokojeně vrněla a chytala se za prstíky.

„Opravdu jsi v pohodě?“

Zachytil jsem Stefanův ustaraný pohled.

„Jo, dobrý. Vzhledem k tomu, že je to Charlyina nejlepšší kamarádka, museli jsme na sebe znova narazit. Všechno je v pohodě.“

„Víš, že tady zůstane.“

Odfrknul jsem si. „Sice to říká, ale k tomu nedojde. Usmíří se s Carlem a brzy zase odejde.“

„Charly si myslí, že tentokrát je to jinak.“

V jeho hlase jsem slyšel varování. Obavy. Podíval jsem se na něho a úsečně přikývl. „To je v pořádku. Podstatný je, že mi na tom už nezáleží.“

„Víš to jistě?“

„Jo.“

Zvedl Lunu do náruče a přivinul ji k sobě. „Možná bys to měl říct svým pěstem. Kdybys je dokázal svírat ještě víc, zlomil by sis kosti. Nehledě na napětí v ramenou. Brzo tě začne pekelně bolet hlava, kamaráde.“

Pak odešel za ostatními a zanechal mě o samotě s mými myšlenkami.

Snědli jsme pohoštění, které Stefano a Gabby nachystali, včetně vynikajícího ziti a masových kuliček,